

holt. Hun var ved den Lejlighed bleven berøvet sin sidste Illusion. Trods Sommerens mange senere Oplevelser og Indtryk kunde hun endnu ikke tænke paa Pastor Gaardbo og hans Frieri uden at føle sig beskæmmet. Det var første Gang, hun var kommen i nærmere personlig Berøring med et af disse »troende« Mennesker, som hun saa tidt havde hørt om. Nu kendte hun ogsaa dem! Og der rejste sig altid noget af et Oprør i hendes Sind, naar hun tænkte paa denne Mand og hans enfoldige Selvgodhed.

»Vi skal vel slutte med en Likør til Kaffen?« spurgte Jægermesteren lidt efter, da Tjeneren havde skænket i Kopperne. »Hvad skal det være, Jytte? En uskyldig Anisette?«

»Ikke nogetsomhelst til mig!« sagde hun afgjort og viste sig lidt utaalmodig for at komme afsted. Hun følte sig aldrig vel tilmode i et Restavratjons-lokale saa sent om Aftenen, naar Herrerne begyndte at ryge og alle Slags underlige Damer kom ind fra Gaden med deres Kavalerer. Allermest generede det hende at sidde her sammen med Karsten From, og hun fortrød i det hele, at hun havde ladet sig overtale til at gaa herind, da hun kunde have sagt sig selv, at han vilde gøre Følgeskab. Det var nu tredje Gang i de sidste fjorten Dage, han havde benyttet sit Venskabsforhold til hendes Fætter til »i al Ærbødighed at bringe sig i Erindring hos hende« —